

H.S. HARRISON

Hinch kisasszony

Fordította:
Payer Beáta

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1977. 47. számában

Ha valaki a 126. utca egy bizonyos pontjáról a 125-en levő metróállomáshoz igyekszik, rendszerint nem kerüli meg előbb a 127. utca háztömbjét, főleg nem ólmos esőben, este, dermesztő hidegben. Ha két ember – ugyanabban az időpontban – mégis ezt teszi, lehetőleg feltűnés nélkül, az egyik az utca egyik, a másik a másik oldalán, csak természetes, hogy ez a véletlen felkelti valamelyikük érdeklődését.

A metró fényesen kivilágított bejáratában majdnem szembe kerültek egymással, és a pap jól megnézte a nőt, Jóraivaló öregasszonynak látszott, ha ugyan asszony volt: ősz a haja, ráncos az arca, szemüveget viselt, és görnyedt volt a háta. Jobb módú emberek szegény, de becsületes háztartási alkalmazottjának tarthatta az ember az ódivatú, fátyolos fekete kalapban, vállán a szürke kendővel. A rövid pillantás is, amelyet a papra vetett, pontosan olyan volt, amelyet egy ilyen teremtéstől elvár az ember; maga a leplezetlen tisztelet. Ennek ellenére a pap, aki lassabban haladt lefelé a huzatos lépcsőn, rendkívül figyelmesen tanulmányozta őt továbbra is, persze most már hátulról.

Egy szerelvény éppen akkor robogott be az állomásra, s a pap, akit tuskólába és vastag botja akadályozott, éppen csak hogy elérte. Ugyanabba a kocsiba szállt be, amelyikbe az asszony, és véletlenül pontosan vele szemközt ült le. Valamivel éjfél után lehetett, s a zord idő mintha elvette volna az emberek kedvét az utazástól. A kocsi majdnem üres volt. Még ebben a föld alatti menedékben is érezni lehetett az éjszaka csípős leheletét. Az öregasszony fázósan didergett kendője alatt, majd

vacogó fogakkal, szinte bocsánatkérően felállt, és elindult a kocsi védettebb hátsó része felé, útközben végigtapogatva az üres üléseket, hogy hol melegebb a fűtőtest. A pap leplezetlenül utánaézett, s látta, hogy a kocsinak azon a felén ül le, ahol ő is ült. Közéjük került egy fiatal pár, s így a pap már nem láthatta az asszonyt, csak fekete harisnyás térdeire és hosszú kalaptúvel átszúrt ódivatú kalapjára vethetett néha egy-egy pillantást.

Mi lehetett volna... természetesebb és megszokottabb, mint az, hogy egy vérszegény és félig átfagyott utas helyet változtat. Csakhogy olyankor történt, amikor kölcsönös kétkedés és gyanakvás uralkodott a városban, amikor az emberek ferde szemmel néztek minden idegen arcot, és hisztériásan hajlamosak voltak a legkisebb incidensnek is rendkívüli jelentőséget tulajdonítani. Napok óta hajsztoltak eredménytelenül egy rendkívüli adottsággal rendelkező bűnözőt, s ez lassan pattanásig feszítette a város idegeit. Ha valaki elkiáltotta magát, hogy „Huu!”, rémülten ugrott fel mindenki, s az ilyesmi meg az utána következő értelmetlen hajsza napjában hússzor is megismétlődött.

A pap elgondolkodott. Gépiesen felhajtotta kabátja gallérját, és topogni kezdett gémberedett lábaival. Öltözékéből ítélve protestáns lelkész lehetett, elég alacsony, testes, majdhogynem kövér, szakállas, pufók arcát mély ráncok barázdálták. Noha kellőképpen fel volt öltözve a hideg ellen, észrevehetően ő is szenvedni kezdett tőle, és hamarosan kénytelen volt másik ülőhelyet keresni magának, ahol a fűtőberendezés jobban működik. Talált is egyet, kétülésnyire az öreg szolgálótól; ott leült, és hamarosan ismét elmerült gondolataiban.

A fiatal pár – most fél kocsival távolabb – egymással volt elfoglalva. Az ötödik utas, egy aszott öreg úr, aki a középső ajtó mellett ült, botjára támaszkodva szunyókált. Az öregasszony szinte szomorúan, csendben üldögélt, miközben a szerelvény dübörögve száguldott az alagútban. Egy idő múlva félénken a gondolataiba merült papra nézett, aztán az arcáról a mellette fekvő tizórai különkiadásra siklott a tekintete. Majd elfordította a fejét, és végignézett a kocsiiban. De hamarosan ismét az újságot kezdte nézni. Habozott egy ideig, aztán előrehajolt, és megszólalt:

– Ne haragudjon, tisztelendő úr, belenézhetnék egy pillanatra az újságjába?

A pap azonnal felocsúdott gondolataiból, és szinte türelmetlenül mosolyogva nézett az asszonyra:

– Természetesen. Tartsa is meg, ha akarja; én már átnéztem. De – folytatta kellemes, mély hangján – én protestáns lelkész vagyok, nem katolikus pap.

– Ó, elnézést, uram! Azt hittem, hogy...

A lelkész egy mosollyal és egy jóindulatú kézlegyintéssel elhárította a mentegetődzést.

Az asszony pamutkesztyűs kezével fellapozta az újságot. A nagybetűs főcímek az első pillanatban elárulták, miről van szó: HINCH KISASSZONYT ELNYELTE A FÖLD! – A RENDŐRSÉG FELADTA A REMÉNYT – ÚGY LÁTSZIK, JESSIE DARK IS KUDARCOT VALLOTT – A cím alatt egy szenzációhajhász stílusban megírt, de homályos beszámoló következett „Jessie Dark” aláírással, amely megmagyarázta a furcsa címet. Kiderült belőle, hogy Jessie Dark, a bulvársajtó egyik legfurcsább produktuma, akcióba lépett mint „bűnügyi szakértő”. Ráadásul komolyan veendő „bűnügyi szakértő” –, nemcsak amolyan

íróasztal mellett ülő „kopó”, hanem csakugyan nyomozó, aki számtalan nehéz ügyet oldott már meg váratlanul, bravúrosan. Legalábbis ez derült ki az újság „Jessie Dark diadalai” címmel közölt cikkéből:

„1901. márc. 2. Elcsípte Julia Victoriant, *alias* Gregoryt, a »Healey Kör« nevű emberrablóbanda eszét.

1903. okt. 7-29. Megtalálta Trotwood asszonyt és a levelet, amely egyértelműen bizonyította, hogy az asszony gyilkolta meg szeretőjét, Ellis E. Swant,

1903. dec, 17. Egy newarki mosodában lerohanta Charles Bartschot, és beismerő vallomást csikart ki belőle.

1904. júl. 4. Elcsípte Mary Callorant, és visszaszerezte a Stratford-ékszereket.”

És így tovább: összesen kilenc „diadal”. S ahogy a legfelületesebb olvasó is megfigyelhette, majdnem mindegyik esetben egy nőt fogott el. Mégsem lehetett azt állítani, hogy az esti különkiadás szellemes táblázata valamiféle közeli időpontra helyezte volna kilátásba Jessie Dark újabb, azaz tizedik diadalát. Az öreg háztartási alkalmazott nemsokára nagyot sóhajtvá tette le az újságot.

A lelkész nyájas pillantást vetett rá. A sóhaj olyan hangos volt, hogy szinte kihívásnak hatott. Különben is: a közvélemény érdeklődése ez iránt az ügy iránt valamiféle szabadkőművességet hozott létre, amely szinte kötelezővé tette, hogy vadidegen emberek is erről beszéljenek, ha ketten-hárman összekerültek.

– Csak nem arról a furcsa rejtélyről olvasott?

Az asszony nagyot sóhajtott, s így válaszolt:

– De igen, uram. Jaj, szinte egyébre sem tudok gondolni.

– Igazán? – kérdezte a férfi, s egyáltalán nem lepődött meg. – Kétséggkívül figyelemre méltónak látszik az ügy.

Az ügy valóban figyelemre méltó volt. Egy parányi kis szobában, tíz lépésre a Broadwaytől, egy szép téli este fél tízkor Hinch kisasszony egy vékony törrel – amelyet az „Országának Atyja” című előadáson szokott viselni – megölte Jack Catherwoodot. Catherwood, úgy tudták, azért ment fel hozzá, hogy bejelentse közelgő esküvőjét, és tízezer, jutalomra éhes amatőr detektív véleménye szerint ez elegendő indíték lehetett egy vad féltékenységről híres teremtés számára. Eddig a tragédia eléggé hétköznapi, sőt közönséges volt. Valami azonban mégis regényes históriává varázsolta: a nő rendkívüli képessége, amely már tizenévesen ünnepeelt hírességgé tette. Lehetett durva, erőszakos, sőt kifejezetten erkölcstelen, akkor is ő volt a kor legbámulatosabb imitátora. Ragyogó „alakítása” egy sor átalakulásból állt, amelyek közül sokat a közönség szeme láttára hajtott végre, mindössze néhány kellék segítségével, amely egy félig letakart asztalkán hevert. Az „átalakulások” közül néhány olyan elképesztő volt, hogy szinte hihetetlennek tetszett, még akkor is, ha az ember szeme előtt ment végbe. Nemcsak a megjelenése, hanem a hangja, a beszéde, a modora is úgy megváltozott, hogy tökéletesen megfelelt az új figurának, mintha a nőnek nem is lett volna állandó alakja, saját jelleme, mintha valami képlékeny emberi anyag lett volna, amelyből utánozhatatlan fortéllyal hol férfit, hol nőt, hol gyereket tudott formálni, lett légyen az egy Lajos-korabeli udvari dáma vagy egy örökké a legkorszerűbb irányzatok szólamait hangoztató demokratapárti államférfi.

Ezzel a furcsa adottsággal, amelyet eddig csak népes hallgatóságának szórakoztatására és jobbnál jobb szerződések kicsikarására használt fel, ez a Hinch kisasszonyként ismert nő most az életéért harcolt valahol a világ minden rendőrével szemben. Maszk nélkül magas, kihívóan szép, erős vonású, laposmellű fiatal nő volt. Hogy pillanatnyilag hogyan nézhet ki, meg sem kísérelték kitalálni. Miután leszúrta Jack Catherwoodot a saját színházi öltözőjében, felvette kalapját és kabátját, retiküljébe tette szépítő szereit és két parókát, és kisétált a Broadwayra. Catherwood holttestét tíz perc múlva felfedezték, és megkezdődött a hajsza. Mikor kiment a színészbejárón, Hinch kisasszony találkozott egyik ismerősével, egy Dargis nevű fiatal színésszel, és néhány üdvözlő szót váltott vele. Ez tíz napja történt. Dargis után senki sem látta többet Hinch kisasszonyt. Mintha valóban a föld nyelte volna el. Pedig természetes arcvonásait majdnem olyan jól ismerték, mint az elnökét; arcának ezernyi változatát pedig egy egész földrész újságjai közölték naponta.

– Nagyon figyelemre méltó eset – ismételte meg a lelkész kissé szórakozottan. Szomszédja, az öregasszony, tiszteletteljesen helyeselt neki. Habozott egy pillanatig, aztán hirtelen keserűen hozzátette:

– Sose fogják el azt a nőt, uram, soha! Nagyon okos az a Hinch kisasszony!

A testes lelkész furcsának találta az asszony hangját, és megkérdezte:

– Talán közelebbről is érdekelt az ügyben?

– Igen, uram, közelebbről is. Jack Catherwood anyja és én együtt jártunk iskolába, és egész életünkben jó barátok voltunk, ó, uram – folytatta mintegy válaszul a férfi

meglepett tekintetére –, Jack nagyon finom úriember volt, jó modor, és jóképű meg minden. Soha nem hagyta el az anyját, nem, uram, soha! Nem hiszem, hogy egyetlenegy vasárnap ne ment volna fel anyja szobájába, hogy vele töltsse a délutánt. Ilyenkor úgy beszélgetett és nevetgélt, mint kisfiú korában. Lehet, hogy elkövetett egyet-mást, amit talán nem lett volna szabad, de a szíve mélyén, uram, mindig jó fiú volt. Nehéz lehetett így meghalnia – és az a szajha, aki tönkretette és megölte, még mindig szabadlábban van...

– Kedves asszonyom – felelte azonnal a lelkész –, nyugodjon meg. Akármilyen ördögien ügyes az a nő, a bűne miatt biztosan meg fog bűnhődni.

Az asszony engedelmesen levette szemétől a zsebkendőjét, és igyekezett megnyugodni, ahogy a lelkész parancsolta.

– De hát olyan agyafűrt, ördögien agyafűrt, ahogy mondta, uram. Szegény Jacktól persze sok pletykát hallottunk róla. Legjobb trükkjeit állítólag nem is a színpadon adta elő. Azt mondják uram, hogy mikor asztalnál ült a barátaival, olyan furcsán és ijesztően kezdett fintorogni, hogy könyörögve kérték, hagyja abba; aztán felugrottak, és el is szaladtak az asztaltól, úgy megrémítette őket a szörnyű grimaszaival, uram, pedig felnőtt emberek voltak, És ha egy percre eltűnt a paravánja mögött – mert jól titkolta a trükkjeit Hinch kisasszony –, aztán előjött, s teljes világításban az arcába lehetett nézni és meg lehetett fogni a kezét, még akkor is nehéz volt elhinni, hogy ő az.

– Igen – mondta a lelkész –, magam is hallottam milyen okos és ügyes, de idegen lévén errefelé, sohasem láttam őt játszani. Az ügy mindenesetre furcsa és nagyon érdekes.

Elfordította a fejét, és kibámult a hátsó ajtón keresztül a tovasuhanó sötét falakra. Az asszony ugyanakkor feléje fordult, és a papot vette jól szemügyre. Mire az visszafordult, az asszony már ismét a kocsi eleje felé nézett. A lelkész elgondolkozva vette kezébe az újságot.

– Csak látogatóban vagyok itt Denverből, Colorado államból – szólalt meg ismét – és jóformán semmit sem tudtam az ügyről, amíg egy-két nappal ezelőtt részt nem vettem egy gyűlésen a Szent Mátyás-templom férfiklubjában, talán ismeri is. Szavamra mondom, egyébről sem beszéltek! Bevallom, a sok szóbeszéd felkeltette az érdeklődésemet. Így azután ma este megvettem ezt az újságot, hadd lássam, mi mondanivalója van az ügyről ennek a kiváló detektívnek. Nálunk Nyugaton ilyesmik nem fordulnak elő. De meg kell mondanom, csalódtam, azok után, amiket hallottam róla.

– Igen, uram, meg tudom érteni. Nem csoda, hisz ő maga is mondta Catherwood asszonynak, hogy ilyen kudarcot eddig még sosem vallott. Eddig mindig el tudta csípni a bűnöző nőket. Mintha pontosan tudta volna, hogyan viselkedik egy nő, mit csinál, hova bújik, meg minden, s mikor férfikollégái már feladták a reményt, ő mindig megtalálta a bűnöst. Csakhogy olyan nőre még soha nem kellett vadásznia, uram, mint ez a Hinch kisasszony!

– Csakugyan? Lehet, hogy igaza van – mondta a lelkész. – Mindenesetre elég szegényesnek találom a meséjét itt az újságban.

– Mese, uram! Úristen! – tört ki mindkettőjük meglepetésére az ajtó mellett ülő öregúr. – Csak nem képzeli, hogy az az okos kis nő majd felfedi a kártyáit egy ilyen cikkben, amikor Hinch kisasszony itt van a

városban, és minden sorát elolvassa. Igenis, uram, itt van a városban, ez határozott meggyőződésem!

Úgy látszik, az öregúr lezállóhelyéhez közeledve éppen idejében ébredt fel a szunyókálásból ahhoz, hogy meghallja a lelkész kritikáját. Most, az öregasszony és a lelkész megdöbben pillantását látva, öregesen krákogni kezdett.

– Bocsánat a közbeszólásért. De nem ülhetek és hallgathatom itt csendben, hogy valaki Jessie Darkot becsmérelje. A magánéletben Matthewson kisasszony a neve, ha nem tudnák. Nem, uram! Lakik a penzióban egy férfi, egy érdekes fiatalember, Hardynak hívják, Tom Hardynak, aki *évek óta* ismeri. Ami ezeket a meséket illeti, uram, biztosíthatom, hogy pont az ellenkezőjét írja bennük annak, amit valóban gondol!

– Ne mondja! – felelte bátorítóan a lelkész.

– Bizony, uram! Ő, ő aztán érti a játékot, az ám! Megvannak a maga ötletes elképzelései, tervei. Nincs olyan okos nő, aki Jessie Darkot be tudná csapni! Bármelyik nap újabb fejleményekre lehet számítani, bármelyik nap, uram!

Újabb hang kapcsolódott be a beszélgetésbe. A kocsi másik végében ülő fiatal pár, felfigyelve az öreg meggyőződéssel teli hangjára, leplezetlenül hallgatózott, és – jól illusztrálva a város lelkiállapotát – mikor most felálltak, hogy kiszálljanak, a fiatalember helyénvalónak érezte, hogy ő is elmondja a magáét:

– Borzasztó drámai helyzet, igaz, uraim? Két okos nő vív élethalálharcot egymással, csendben, valahol a föld alatt. Az egyik oldalon ott áll a buzgó szakmai gőg, a másikon meg a villamosszéktől való félelem. A jó ég tudja, mi...

– Ó, igen, igen! – kiáltott fel az öregúr kissé ingerülten.
– Csakhogy, kedves uram, Jessie Dark nem egyszerűen szakmai gögből akar olyan elszántan győzni, hanem nemi féltékenységből, ha tudja követni a gondolatmenetemet. Remélem, nem sértődött meg, asszonyom. Bizony, uram! A nők soha, a legkisebb mértékben sem ismerik el egymás képességeit, akármiről van is szó! Nem ismernek irgalmat egymással szemben. Én mondom, hogy Jessie Dark szégyellné, ha egy másik nő legyőzné. Olvasson csak a sorai között, ahogy én: legyőzhetetlen elszántság, csak nem elgyöngülni, nincs irgalom! Érti, mire gondolok, uram?

– Ésszerűen hangzik – válaszolta udvarias mosollyal a coloradói lelkész. – A nők a lelkük mélyén állítólag esküdt ellenségei egymásnak.

– Ó, én mindig Jessie Darknak drukkolok – tört ki a fiatalember. – Főleg mióta a rendőrség gyakorlatilag feladta. Csakhogy...

– Ugyan! Azt mondta az én ifjú Hardy barátomnak – torkolta le az öregúr –, hogy Hinchet még akkor is megkeresi, ha az egész életét erre kell áldoznia. Azt mondja, tud egyet-mást a színésznőkről. Meg hogy a világ nem elég nagy ahhoz, hogy az a nőszemély elbújjon előle. Na, ehhez mit szólnak?

– Meséld csak el, George, miről beszélgettünk éppen az imént – szólalt meg a fiatalasszony, s nagy, bámulattól tágra nyílt szemmel nézett a férjére.

– De hát, uram – kezdte félénken az öregasszony Jack Catherwood már tíz napja halott, és... és...

– Ma este kilenckor beszállt a kocsimba egy nő – szólt közbe a kalauz, aki kinyitotta az állomáson az ajtókat és izgatottan hallgatta a beszélgetést –, barna fátyolban, nagy

szemüveggel a szemén. Bármennyibe lefogadtam volna, hogy...

– Tíz napja, asszonyom! Mi az a tíz nap?! – tört ki az öregúr, győzedelmesen felállva. – Egy egész életet áldoz rá, ha kell! Sose aggódjon! Victorian asszonyt is okosnak tartották, nem? És emlékszik, hogy elbánt vele Jessie Dark? Nan Parmallee-vel is, még ha a rendőrség magának akarta is elorozni a dicsőséget. Pontosan így fog elbánni Hinch kisasszonnyal is, ezt ín mondom magának.

– De hogy fogja elkapni őt, uram? – szólalt meg a fiatalember, mikor végre szóhoz jutott. – Erről beszélgettünk a feleségemmel. Még ha sikerül is felfedeznie, hol van az az ördögi nő, mit fog csinálni? Hiszen...

– Cselekedni fog. Rendőrért kiált – tört ki az öregúr az ajtóban.

– Hogy Hinch kisasszony lelője – azután önmagával is végezzen? Nem kellene inkább...

– Grand Central! – kiáltotta másodszor is a kalauz, és a fiatalember vonakodva követte feleségét, aki az ajtó felé vonszolta.

– Remélem, hamarosan elkapja – szolt vissza még a papnak. – Kezd az idegeimre menni a dolog. A minap egyik gyermek juttalomvadász őt utcahosszat követte a feleségemet, csak mert hegyes az álla, és nem is tudom, mi történt volna, ha nem tévedek arra és...

Az ajtók becsukódtak, a szerelvény robogott tovább. A kocsiban sokáig csend volt. A pap elgondolkozva bámulta a padlót, az öregasszony meg ismét elmélyedt a kölcsönkért újságban. Úgy látszott, Jessie Dark megfigyeléseit olvassa gondosan újra. Azután letette az újságot, és csendben keresgélni kezdett valamit kendője

ráncai közt. Aztán mikor nem találta, amit keresett, egy félénk kérdéssel törte meg a csendet.

– Jaj, uram, nem tudna kölcsönadni egy ceruzát? Meg szeretnék jelölni valamit a Cikkbén, hogy elküldjem Catherwood asszonynak. Amit Jessie Dark az álruhákról ír, uram...

A nyájas egyházi férfiú végigtapogatta a zsebeit, és rövid keresés után elővett egy kék belű fehér ceruzát. Az asszony hálásan megköszönte.

– Hogyan viseli el Catherwood asszony ezt a feszültséget és bizonytalanságot? – kérdezte hirtelen a pap. – Találkozott vele?

– Igen, uram. Kilenc órától kezdve vele töltöttem az estét, éppen most jövök tőle. Nagyon megviselte az ügy, uram.

Tétován a papra nézett. Az egyenesen maga elé meredt, szó nélkül, noha nyilván éppúgy tudta, mint a többi újságolvasó, Jack Catherwood anyja nem a 126-on lakik, hanem 9 Houston Streeten. Talán azon tűnődött, hogy hallgatása nem egy tévedésen alapul-e. Hátha az asszony kijelentése nem egyszerű nyelvbtlás volt, hanem valami agyafűrtabb dolog!

Az asszony lelkesen folytatta: – Jaj, uram, én csak azt remélem és azért imádkozom, hogy ezeknek az uraknak legyen igazuk! De hát Catherwood asszonynak is, nekem az a véleményünk, hogy ha Jessie Dark egyáltalán el tudná kapni Hinch kisasszonyt, már rég elkapta volna, Nézze csak ezeket a nagy, merész tekintetű kék szemeket, hosszú szempillákat meg ezt a borzasztóan hosszú állat! Azt mondják, meg tudja változtatni a szeme színén, persze nem véglegesen, de beléjük csöppent valamit, és egy ideig egész más a színük. De ez az áll...

Hirtelen abbahagyta, mert a pap minden előkészület nélkül – fogta nehéz botját és felállt.

– Megérkeztünk a 14. utcához – mondta, és nyájasan bólintott. – Itt át kell szállnom. Jó éjszakát. Sok szerencsét Jessie Darknak.

Az asszony sápadt arcát figyelte, és pontosan azt a meglepett kifejezést látta rajta, amelyre számított.

– Már a 14. utca! Észre sem vettem, hogy ilyen gyorsan ideértünk. Én is itt szállok ki, kérem. A gyorsjárat nem áll meg az én állomásomon.

– Igazán? – kérdezte a pap meglehetősen ridegen.

Előrement, sántítva, a botjára támaszkodva. Nem pontosan egyszerre léptek ki a hideg, barátságtalan peronra, valami mégis arra utalt, hogy a kocsiban ismeretséget kötöttek. De a pap néhány lépés után hirtelen rádöbrent, hogy egyedül megy tovább, és visszafordult. Az asszony állt. Találkozott a tekintetük.

– Jöjjön – mondta nyájasan a férfi. – Jöjjön, járjunk egy kicsit, hogy felmelegedjünk.

– Jaj, nagyon kedves öntől, uram – mondta az asszony, és előbbre jött.

A többi kocsiból két-három elkékült orrú utas szállt ki, szintén átszállásra várva; egy-két ember az utcáról tévedt be, de jelenlétük – csak néhányan csellengtek a sivár betonon – semmit sem csökkentett a nőt és a papot körülvevő elszigeteltségen. A furcsa pár lassan közeledett a peron északi vége felé.

– Elnézést – szólalt meg a pap, és hirtelen megállt. – Megnézhetném még egy percre azt az újságot?

– Hogyne, uram, persze – mondta az asszony, és sálja alól előkerítette a lapot. – Azt hittem, már elolvasta, és...

A férfi azt mondta ugyan, hogy csak egy pillanatra szeretne belenézni, de azután oldalról oldalra figyelmesen végignézte az egész újságot. Az asszony közben többször is ránézett. Végül habozva megszólalt:

– Azt hiszem, uram, meg kéne kérdezni a jegykezelőt, mennyit kell várni a legközelebbi szerelvényre. Már nagyon késő van, és még valahol ennem is kell valamit, mielőtt lefekszem.

– Kitűnő ötlet – felelte a pap. Elmondta, hogy már ő is egy órát késik, pedig még Newarkba kell mennie az unokatestvéreihez, gyalog. Együtt mentek le vissza a peronra, megkérdezték a jegykezelőt – különösebb eredmény nélkül –, aztán hallgatólagos megegyezéssel lassan elindultak megint vissza. De mielőtt még messze jutottak volna, az asszony hirtelen megállt, és sápadtan a falnak támaszkodott.

– Jaj, uram, attól félek, meg kell állnom valahol és harapnom valamit, mielőtt továbbmennék. Lehet, hogy bolondnak tart, de semmit sem vacsoráztam, és úgy érzem, menten elájulok.

A pap látható együttérzéssel nézett rá.

– Tudja, asszonyom, hogy minden gondolatomat kitalálja? Amikor azt mondta, hogy ennie kellene valamit, eszembe juttatta, hogy magam is mindjárt éhen halok. – Az órájára nézett, azután mintha töprengne, így folytatta:

– Igen, annyi időm van még. Jöjjön, keressünk együtt valami szerény vendéglőt.

– De uram – hebegte az asszony – csak... csak nem akar együtt enni egy magamfajta szegény öregasszonnyal?

– Miért ne? Nem vagyunk tán mindnyájan egyenlők Isten szeme előtt?

Együtt mentek fel a lépcsőn, mint egy gazdag plébános egy szegény hívővel, aztán a 14. utcán elindultak nyugati irányba. Már az első sarkon találtak egy csodásan kivilágított, csempés, fényes éttermet. De az asszony félénken azt javasolta, hogy ne oda térjenek be, mondván, hogy az ilyen helyek ragyogása nem tesz jót az ő öreg szemeinek. A pap elfogadta a kifogást, minden ellenkezés nélkül. Két háztömbbel odébb találtak is az egyik sarkon egy csendesebb, szerényebb helyet, amelynek azért a mellékutcára is nyílt egy ajtaja.

A főbejáraton mentek be, s egymással szemközt ültek le egy asztalhoz. Az asszony végigolvasta az étlapot, s végül rövid habozás után rendelt egy tükörtojást. A pap is azt rendelt. Az egyszerű étel gyorsan elkészült. Mikor végeztek vele, az asszony mentegetődzve megszólalt.

– Elnézést, uram, megnézhetném egy pillanatra azt az étlapot? Azt hiszem, nem ártana, ha innék egy kis teát, hogy felmelegedjek, ha nem túl drága.

– Nincs nálam az étlap – felelte a pap.

Szorgosan keresni kezdték a kartonlapot, de nem volt sehol. Hozzájuk lépett a pincér.

– Én itt hagytam, kérem, az asztalon, amikor felvettem a rendelést.

– El nem tudom képzelni, hova tűnhetett – ismételte a pap. Komor pillantást vetett a nőre, és látta, hogy az őrá néz ugyanúgy. Mind a ketten lesütötték «a szemüket.

A pincér hozott egy másik étlapot; az asszony rendelt egy teát, a pincér azonnal hozta is. A pap mindkettőjük számláját kifizette.

A tea túlságosan forrónak bizonyult, nem lehetett egy hajtásra meginni. A pap nézte a kortyolgotó nőt, és szemmel láthatólag egyre nyugtalanabb lett. Ujjaival az

asztalterítőn dobolt, alig tudott nyugton maradni. Egyszer csak megszólalt.

– Mi ez a lárma az utcán? Mintha rikkancsok lennének. Az öregasszony félrehajtotta a fejét, és figyelt.

– Azok, uram. Úgy látszik, újabb különkiadás.

A pap hallgatott egy darabig, aztán azt mondta: – Azt hiszem, vennem kellene egyet. Nagyon érdekes ez a gyilkosság, nem gondolja?

Lassan felállt, leakasztotta széles karimájú kalapját a mellette levő fogasról, s botjára támaszkodva kibicegett az étteremből. Az ajtót nyitva hagyta maga mögött, a kasszában ülő tulajdonos nem kis bosszúságára, kilépett az utcára és szétnézett.

Aztán néhány lépést tett keleti irányba, intett az ujjával, és eltűnt az asztalnál ülő nő szeme elől.

A vendéglő egy sarkon volt. Kint a pap megállt egy lélegzetvételnyi időre. Akármelyik irányba nézett, nem találta, amit fürkésző tekintete keresett. A sarkon befordult a sötétebb mellékutcába, és elindult, először lassan, folyton maga köré nézve. Aztán hirtelen meggyorsította lépteit, olyannyira, hogy már nem is használta a botját. A következő pillanatban már majdnem futott, tuskólába hangosan dobogott a fagyos járdán. Egy újságáros fiú az orra elé dugott egy különkiadást, de ő észre sem vette.

Lejebb az utcán, majdnem két sarokkal odább, egy kék kabátos, alacsony figura állt és topogott a hideg ólmos esőben. A siető pap egyenesen felé vette útját. De nem jutott messzire, mert ahogy elhaladt a vendéglő oldalbejárata előtt, egy sietve távozó vendég olyan hirtelen rontott ki a vendéglőből hogy egyenest beleszaladt és megállította.

A papnak rá se kellett néznie, tudta, hogy ki az. Valóban nem is nézett rá, Csak gyorsan jobbra-balra tekintett a sötét utcában. Az öregasszony az összeütközéstől visszahátrált, élesen felkiáltott, aztán véget nem érő mentegetődésbe kezdett:

– Ó, bocsánat, uram! Egy újságárus fiú dugta be a fejét az oldalajtón, rögtön az után, hogy maga elment, és én utánaszaladtam, hogy megvegyem magának az újságot. De a fiú gyorsabb volt, mint én; és...

– Persze – mondta a pap kellemes, mély hangján. – Valószínűleg én is az után a fiú után siettem.

A túloldalon két ember fordult be az utcába. jól felöltözve az éjszakai hideg ellen; kedélyesen társalogtak, miközben elhaladtak mellettük. A pap a nő arcába nézett, és az látta, hogy a pap mosolyog.

– Ha már mindkettőnkkel így kitolt az a rikkancs, mi lenne, ha visszamennénk a metróhoz?

– Azt hiszem, uram, éppen ideje, hogy...

– Nagyon csúszós a járda – folytatta nyájasan a pap. – Talán okosabb volna, ha belém karolna.

Miután mind a ketten eltávoztak a kopott vendéglőből, a pincér becsukta a nyitva felejtett ajtót, és megtárgyalta a tulajdonossal a két vendég hirtelen távozását. De mivel bőven kapott borravalót, nem volt különösebb oka panaszkodni. Meghallgatott néhány, a papokra nem, túlságosan hízalgó megjegyzést, aztán visszatért az asztalhoz, hogy rendbe tegye.

Az asztalok között, a szőnyegen egy fehér kartondarab hevert. Gyakorlott szemével azonnal felismerte: az étlap egy darabja volt. Lehajolt és felvette. A papírdarab hátán kék ceruzával valami irkafirka állt. Az írás nagyon kusza és rendetlen volt, mintha az, aki írta, közben máshová

figyelt volna. A pincér elég nehezen tudta kibetűzni az üzenetet.

Hinch kisasszony a 14. utcai metróállomáson. Gyorsan hívjon rendőrt.

A pincér odavitte a különös irományt a tulajdonosnak, aki többször is elolvasta. Nehézkes észjárású ember volt, s mint az ilyenek általában, mindenben valami otromba tréfát gyanított. De végül is – hosszas habozás után – belebújt a felsőkabátjába, és elindult rendőrt keresni. Nyugati irányba indult, és bele is botlott egy kelet felé tartó, idősebb, kék kabátos rendőrbe. A rendőr ránézett az írásra, és rögtön alfélre rossz viccnek tekintette, amilyennel napjában tízszer is találkozik. A vendéglő tulajdonosával együtt elindult az étterem felé, s mikor már majdnem odaértek, a léptek zajára figyeltek fel. Felnéztek: két fiatal rendőr egy villamoskalauzéhoz hasonló egyenruhás ember kíséretében fordult be a sarkon, és rontott be egyenest a vendéglőbe.

Az első rendőr és a tulajdonos utánuk szaladt, és ott találta őket tehetetlenül báméskodva a vendéglőben. Az egyik fiatal rendőr megkérdezte, nem láttak-e gyanús alakokat a környéken, s a nehézkes észjárású tulajdonos nemmel válaszolt. Erre a rendőrök bamba képpel elmondták, miért jöttek. Csak néhány perce, hogy a harmadik ember, aki a metróállomás jegykezelője volt, egy titokzatos üzenetet talált a fülkéje mellett a földön. Hogy miként került az oda, és mennyi ideje heverhetett ott, arról halvány sejtelve sem volt. Tény az, hogy ott volt. A rendőr elővett egy gyűrött papírdarabot, egy újságból volt letépvé, és kék ceruzával ez volt ráfirkálva:

Hinch kisasszony a Miller vendéglőben. Hívj a gyorsan a rendőrséget:

Az első rendőr, aki nemcsak a legöregebb, hanem a legkövérebb is volt hármójuk közül, elővette az étlapra írt hasonló üzenetet. A nehézkes észjárású tulajdonosnak ekkor jutott eszébe a pap és az öregasszony, akik tükörtojást és teát fogyasztottak, még egy étlapot kértek, aztán olyan hirtelen távoztak, de nem ugyanazon az ajtón. A jegykezelőnek is eszébe jutott, hogy látta ezt a két embert az állomáson: együtt jöttek a fülkéjéhez, és a menetrend iránt érdeklődtek. Ez a vallomás megzavarta a három rendőrt De úgy gondolták, hogy ha akár a nő, akár a pap valóban tudna valamit Hinch kisasszonyról – ami már önmagában valószínűtlen feltevés egyikük sem szórakozna ostoba, egymásnak ellentmondó kis üzenetek szétszórásával a környéken.

– Biztosan két vén hülye próbál szórakozni a rendőrséggel. A legszívesebben elkapnám őket miatta – morogta a legkövérebb rendőr. És ez volt az általános vélemény.

A kis tárgyalásnak vége szakadt. A nehézkes észjárású vendéglős visszatért a pénztárba, a pincér az asztalához, a jegykezelő a fülkéjébe, a három rendőr pedig vissza a hideg éjszakába. Együtt ballagtak, morogva, s közben ösztönszerűen, szinte öntudatlanul keleti irányba vették útjukat, a metróállomás felé. A következő sarok táján egy férfi futott hozzájuk.

– Ide nézzenek, mit találtam a járdán az előbb! Olvassák csak el!

S felmutatott egy fehér papírdarabot, amely a Miller vendéglő étlapja egy részének bizonyult A hátán – kék ceruzával írva – ezt olvashatta a három rendőr.

Rendőrség! Hinch kisasszony a 14. utcai metróáll...

A második „l” hosszú, elnyújtott vonalban végződött, mintha az üzenet íróját hirtelen megzavarták volna. A kövér rendőr káromkodott és letartóztatással fenyegetőzött. De a második, fekete hajú, nyúlánk így szólt, amikor felnézett a papírról: – Tim, szerintem ebben mégis van valami.

– Legalább tíz nap a dutyiban – morogta a kövér Tim,

– Hátha az öregasszony; maga Hinch kisasszony, és a pap úgy tesz, mintha nem lenne neki gyanús. Hinch kisasszony nem meri lerázni a nyakáról, amíg nem biztos benne, hogy egérutat nyerhet... Na, Tim, akkor mi egyebet csinálhat a pap...

– Ez igen! – kiáltott fel Tim. – Különösen, ha azt se felejtjük el, hogy Hinch kisasszonynál fegyver van, és használni sem átallja! Miért nem nézünk hát körül a metróállomáson?

A javaslat meghallgatásra talált. A három rendőr elindult az állomás felé, a férfi, aki a cédulát találta, utánuk. Gyorsan mentek, szó nélkül. Mind a négyen a pár furcsa viselkedésére gondoltak a vendéglőben, és egyre erősebbé vált bennük az érzés, hogy valami fontos dolog történik. Önkéntelenül meggyorsították lépteiket. Elsőnek az izmos, nyúlánk rendőr kezdett el futni, a többiek hűszlépésnyire utána.

Ezek a tanácskozások és bizonytalankodások azonban jó sok időt vettek igénybe. A testes pap és a szegény öregasszony ötperces előnyre tett szert a rendőrökkel szemben, s mint később kiderült, ennyi éppen elég volt. Ahogy a 14. utcán kart karba öltve közeledtek az állomáshoz, nem is egy késői járókelő látta őket, és emlékezett rájuk. Megfigyelték, hogy a nő nem is egyszer lemaradt, mintha elfáradt volna, de a tuskólábú pap, aki

bele karolt, újra meg újra ráerőltette a maga fürge tempóját.

A pár lement a metró lépcsőjén, És újból a kopár peronon találta magát, s hamarosan ismét ugyanott álltak, a peron legvégén, ahol egy fél órával korábban. Nem messze tőlük egy gondatlan takarító felborított egy vödör vizet, úgyhogy vékony jégréteg képződött a betonon. Két fiatalember, aki le-fel sétálgatott a peronon, tisztán hallotta, hogy a pap figyelmezteti a nőt, vigyázzon, el ne csússzon. Messziről, északi irányból már hallatszott egy közeledő szerelvény még halk dübörgése.

A nő a sínek mellett állt, a pap vele szemben. A halvány világosságban találkozott a tekintetük, és mind a ketten megdöbbenek azon, hogy milyen sápadt a másik. A nő nehezen lélegzett, keze meg a lába idegességről árulkodott. Már lehetetlen volt nem észrevenni azt a nyilvánvaló tényt, hogy lassan egy órája próbálnak már elkeseredetten egymás mellett maradni, bármi áron. A pap összefüggéstelenül beszélt – a hangja csak egy kicsit volt természetellenes –, főleg az időjárásról meg a newarki vonatról, amelyet már lekéssett.

S egész idő alatt mind a ketten a bejárat felé nézegettek, mintha várnának valakit.

Miközben a pap beszélt, a keze észrevétlenül dolgozott. Pelerinszerű fekete kabátjából kihúzott egy tűt, és mélyen beleszúrta a középső ujjába. Elővette a zsebkendőjét, hogy leverje kalapjáról a ráfagyott esőcseppeket, s kabátja alatt vérző ujjára nyomta a zsebkendőt. Tekintete közben egy pillanatra sem engedte el a nő tekintetét, és folyton beszélt.

Aztán hirtelen elhallgatott, és aggódva a nő arcára nézett.

– Drága asszonyom! Valahogy megkarcolta az arcát! Elég csúnyán vérzik.

– Nem baj. Semmi baj – felelte a nő, és gyorsan a bejárat felé pillantott.

– Dehogynem baj, az isten szerelmére! Még a kendője is véres lesz. Ha megengedi... Ej'ha!

Az asszonyt megelőzve előrehajolt, és a vékony fátylon keresztül erősen végighúzta zsebkendőjét az arcán, aztán eléje tartotta, hogy ő is lássa a vért. De a nő nem nézett a zsebkendőre, is nem nézett rá a férfi sem. Tekintetét mereven a nő arcára szegezte: sima és tiszta volt, ahol elkente rajta az ügyesen ráfestett ráncokat.

Három rohanó rendőr léptei dobogtak le a lépcsőn, majd végig a peronon. De már biztos volt, hogy a szerelvény közvetlenül előttük robog be az állomásra. A pap közelebb lépett az asszonyhoz, erősebben megmarkolta nehéz botját, és diadalmas mosoly jelent meg az arcán:

– Maga mégsem olyan borzasztóan okos!

A nő önkéntelen sikollyal ugrott előre hátra, és ebben a pillanatban vette észre a rendőröket.

Csakhogy megcsúszott az álnok jégen – de az is lehet, hogy megbotlott a férfi botjában, amikor az hirtelen mozdult egyet... -S a következő pillanatban a gyorsított szerelvény bedübörgött az állomásra ...

Valami különös véletlen folytán – az ilyen véletlenek ellentmondanak minden tapasztalatnak – a nő teste egyáltalán nem roncsolódott össze, még csak meg sem csonkult. Csak a bal halántékán éktelenkedett egy mély, kék horzsolás, látszólag ez volt minden. Még a régi- divatú kalap is a fején maradt, erősen tartotta a hosszú kalaptű. A pap fedezte fel a vonat által a fekete sínek mellé sodort,

össze kuporodott testet, ő takarta le az élettelen arcot, és irányította a test kiemelését a peronra. A tragédia két szemtanúja felhívta a figyelmet a jégrétegre, amelyen a szerencsétlen nő megcsúszott, és elmondták, mennyire megijedtek, amikor látták, hogy beszélgetőtársa már későn nyúl utána, nem tudja megmenteni.

A rendőrök nem akartak pánikot kelteni a körülállókban, ketten csendesen félrevonták a papot, és megmutatták neki a három titokzatos üzenetet. Készségesen bevallotta, hogy ő írta azokat, és mélységesen megrendítette nyomozásának tragikus befejezése. Röviden előadta, hogyan keltette fel figyelmét a 126. utcában a nő furcsa viselkedése, hogyan nézte meg alaposabban a metróban, s hogyan jött rá végül, hogy a nő parókat visel. Csakhogy túlzott érdeklődése, sajnos, gyanút keltett a nőben, mire hosszú pszichológiai ütközet bontakozott ki köztük – ő megpróbálta értesíteni a rendőrséget a nő tudta nélkül, a nő meg igyekezett mindig a közelében maradni, hogy ezt megakadályozza, s ugyanakkor leste az alkalmat, hogy kicsúszhasson a kezei közül. Elmondta, hogy amikor a vendéglőben valamilyen ürüggyel magára hagyta egy pillanatra, hogyan próbált megszökni, és kis híján sikerült is neki; hogyan hozta vissza a nőt a metróállomásra, és amikor végre meglátta a rendőröket, hogyan kockáztatta meg, hogy felfedi a nő maszkját, aminek aztán ez a megdöbbentő eredmény lett a vége.

– És most – folytatta megrendült hangon – természetesen nagyon szeretném tudni, hogy igazam volt-e, vagy egy szörnyű tévedés áldozata lettem. Nem nézné meg, hogy valóban ő-e Hinch kisasszony?

De a kövér rendőr csak a fejét rázta. Mindenki tudja, hogy Hinch kisasszony képes bárkihez hasonlítani a világon, csak önmagához nem.

– Azt már csak a jóisten tudná megmondani, bocsánat, hogy ilyet mondok a jelenlétében. Döntsék csak el a főkapitányságon – folytatta, mintha a két dolog ugyanazt jelentené. – De ha ő az, megkapta, amit megérdemelt.

– Isten bocsásson meg neki! – mondta a pap.

– Ámen. Megmondaná a nevét, uram? Reggel valószínűleg be fogják idézni.

A pap megmondta: Shaler Theodor tiszteletes, Denverből, itteni címe: a keleti 126. utca egyik háza. Miután ekképp eleget tett kötelességének, szomorúan el akart indulni, de mikor elhaladt a padra fektetett s a jegyáros kabátjával letakart néma alak előtt, levette a kalapját, s megállt, hogy még egy utolsó pillantást vessen rá.

A pap nyájassága és talpraesettsége már eddig is kedvező kommentárokat váltott ki a körülállókból, s most még egy utolsó bizonyítékát adta figyelmességének. A halott nő gombóccá gyúrt zsebkendője – amelyet valahol megtalált a sínek mellett és a nő keblére tett – lecsúszott a földre. A pap észrevette, és csendesen lehajolt érte.

Ez utolsó, apró kis szívesség folytán a feje közel került a halott nő fejéhez, és mikor kiegyenesedett, a kiálló kalaptű megszúrta az arcát, sőt végig is karcolta azt.

Ez önmagában semmiség lett volna, hiszen egy karcolás gyorsan gyógyul. Csakhogy a kalaptű beleakadt a pap tökéletes szakállába, és letépte az álláról. Így aztán amikor éles sikollyal felállt, egy nő csupasz, bársonyos, de meglepően hosszú és hegyes állával fordult az elképedt nézők felé.

Nem sok ilyen áll létezett a világon, s erre még az utcakötykők is ráismertek volna. Hirtelen lárma kerekedett – ami furcsán hatott egy halott jelenlétében a rendőrök gyorsan közrefogták Hinch kisasszonyt, és öngyilkosságtól – ha ugyan nem valami újabb boszorkányságtól – tartva meg is bilincseltek. Az őrszobán aztán egy szenttelen feügyelőnök megfosztotta a híres imitátort élete utolsó és legsikerültebb maszkjától.

Mindezt a rendőrség művelte. De mindenki tisztában volt azzal, hogy Hinch kisasszonyt igazában Jessie Dark fogta el, s a másnap reggeli újságok fényképeket közöltek a legyőzhetetlen kis nőről, no meg a kalaptúról, amelynek segítségével még a túlvilágról is bíróság elé sikerült állítania legnagyobb ellenfelét.